

Здравейте, Дами и Господа,

Преди време, нашата учителка ни разказа за конкурса, който се обявили за млади хора на тема „Разкажете ни за света, в който искате да израснете“. Реших да Ви разкажа за моите мечти и желаня, защото мисля, че е важно да изразяваме и отстояваме позициите си, свързани с нашия живот.

Казвам се Мария Константинова Лалова и живея в град Горна Оряховица, област Велико Търново. През месец януари навърших 11 години.

Искам да Ви разкажа мъничко как живея в момента, за да разберете коя е причината да мечтая за по-добър живот.

В момента моето семейство е в трудно положение. Защо ли е така? Аз знам защо - всичко идва от хората. Ако те са лоши, не се обичат и се карат, мразят се, както е в България, те няма да постигнат нищо. Веднага давам пример с моя баща: той е лош, неспособен да обича и затова аз почти никога не усещам и най-малка капка обич от него.

Хората, с които се срещам не винаги са усмихнати и приветливи. Понякога са лоши, начумерени и ме обиждат. Те не могат да разберат (или може би не искат), че то когато един човек направи грешка, трябва да има и прошка. Аз още съм малка, но осъзнавам, че живея във време, в което хората се убиват, ругаят се, мразят се, крадат се един друг, ограбват, разглезени са и още много, много лоши качества.

Има хора, които са по-различни - сред тях са и децата с увреждания. Обикновените, здрави като мен и Вас пренебрегват различните, отхвърлят ги и ги изолират. Знам това, защото моята сестричка Петя е от тези деца - тя има Синдром на Даун. Един ден мама я разхождала с количката (когато е била още бебе). Минали покрай жена, която също возела своето бебе. Тя за малко не обърнала количката да се обръща назад и да се взира в сестричката ми. Сега, когато тя вече е ученичка, децата странят от нея. Чудя се, какво ли си мислят? Сигурно си въобразяват, че тя ще ги нарани или обиди? А тя е толкова мило и лъчезарно дете. Има и такива деца, които вникват в същността ѝ и разбират, че тя е едно чудесно дете - точно като тях.

Ето защо аз искам светът в който живея, да се промени напълни. Много глупаво ще бъде, ако кажа например, че искам по дърветата да растат пари, да има къщи от бисквити, да има реки от шоколад, планини от бонбони, море от портокалов сок, вулкан от сладолед, да ваят кебапчета, кюфтенца, бургери, хотдог да пада от слънцето и още такива шуротии. Но аз искам съвсем други неща. Светът, в който искам да живея трябва да е коренно различен от настоящия.

Изтъркано е да кажа, че „искам световен мир“. Да, аз желая мир за всички. Но от кого зависи това? Единствено от нас. Ако ние хората не се караме, не се обиждаме, не се нападаме и мразим, ще постигнем много. Светът, в който искам да живея трябва да има уважение към болните хора и тези с увреждания, защото ми омръзна да гледам как им се присмиват, изолират ги и ги обиждат. Какво си мислят тези, които го правят - че са по-различни? Нека поне за миг спрат и се замислят, дали тези деца са искали да са различни, виновни ли са те за своята съдба? Разберете, хора, за всеки има място на тази земя!

Ах, как съм си мечтала тези проклети пари, просто да ги няма! Без тях ще е прекрасно. Хората ще си разменят произведения от тях стоки, ще се обичат и уважават. Да речем един е произвел козе сирене. Този човек ще го даде на друг, който пък ще му даде.... да речем свински суджук и т.н. Всеки ще има от това, което му е необходимо, а излишното ще дава на другите. Ех, мечти, мечти!

Хората не разбират, че ако не си прощават, няма да стигнат доникъде. Аз например правя доста грешки. И не говоря за правописни грешки, а за нещо, което не съм направила или съм обидила някого. Много трудно убеждавам хората, които съм засегнала по някакъв начин да ми простят. Би било чудесно да си прощаваме неволните грешки, без да се сърдим един на друг. Ще цари спокойствие и хармония.

Иска ми се в моя свят възрастните, да се постараят да направят живота на децата по-добър, Да няма бедни и гладни деца и възрастни. Да няма просяци по улиците и по кошовете, хората да са с еднакви възможности. Когато виждам просяци, и то възрастни, се питам : „Защо?“ . Може би заради други хора? Не знам. Аз още съм малка, но тези неща ми правят впечатление и ми се иска да помогна на тези хора, но за съжаление не мога. Ако зависеше от мен, няма да има нито един просяк, нито едно разплакано от глад и мъка дете.

Да няма изоставени в домовете деца. По детските лица да грейт усмивки. Да няма болни и нещастни хора.

О, за малко да забравя: Аз много обичам плодове и зеленчуци. Ако имам възможност, ще принудя всички производители да произвеждат качествени плодове, зеленчуци, месо и въобще всички храни да екологични и да има за всички.

Време е да се ошипя и да се събудя от този сън. Но би било чудесно моите мечти да станат реалност! Искрено са надявам да имам възможност да направя по лек живота на хората, или ако не мога на всички, поне на близките ми, които много обичам и уважавам!

Поздрави от мен, моята сестричка и родния ми град Горна Оряховица!

22.03.2015 г., гр. Горна Оряховица

С уважение : Мария

PS. А ако Вие имате идея как да накараме хората да се усмихват повече - моля Ви, пишете ми. С радост ще я осъществим заедно.